

שירים מהיומן 1981

לזכר אורי-צבי גרינברג

א.

לאחר שהכל הלכו לדרפם מהר הזיתים
ורק אחד נשאר בגפו בסלע המפסל,
הלך לו כל אחד לביתו, לבדו-לבדו כמו תמיד
והוא, המפסל בסלע הצרוף, לזה אותם באלם קול.

סיב הדשא הזה - עולמי, ביתי במיניאטורה,
שם ילדים מנגנים בכנור בשורה בוערת.
הם מנגנים בכנור והמנצח אגדי ומזור:
סיב הדשא מפונר.

ואז נבע עמוד האור הלבן מתוך נשימתו המתה
והפה לעפר ואפר את מחרות הפאר ששנא כל חייו.
למעלה היו מכסים אותו העקרבים בעקצים שלהם -
את האצבעות המתות היו שולחים אל הגלגלת.

לא אפרר עוד מסיב הדשא, שמעיר הלתנו,
באדמתי הטובה, ספוגת הנעגועים, ימצא מקום לשנינו.
ואז אביא במתנה לזה שבמרומים את הסיב המר,
סיב הדשא מפונר.

ושני קולות-דממה-דקה ושתי דמעות הגבוהות
התקרבו אליו, נעמדו למראשותיו,
כמו גרות בחול: דמעות הלוויה של אמו
ותפרחת דמעות מהעצים שבגנתו.

ג.
ממלח הזעם באפק. שירת גמלים בתנודות
נבונות מתנועעת בצעד גמלים טובעני.
אבל, מעליהם עף מיתר-כסף-מתוח של חסידות
מזכיר לי שפעם, בליטא, ביתי, חייתי אני.

ואז גם התקרבה השקיעה אל הסלע,
שלא שוקעת, שלא שוקעת מעבר לזמן ולזמנים -
ירושלים, גם היא מוגנת בשריון השקיעה,
שאינה שוקעת ומבעד לסלע נשקה את הפיטן שלה.

ועקבותי בדיונות, דיונות של עפר,
הו, מי הוא זה אשר מתח את חוט הכסף למיתר?
מיתר הכסף יפצל את עולם הזכרון שלי לשנים.
גמלים ממששים את עקבותי שנעלמו ופוסעים עדיין.

ב.

קבלתי מכתב מעיר הילדתי שבליטא
ממי שחן הנעורים שלה, עדין בי שולט.
והיא טמנה בו את האהבה שלה ואת הצער:
סיב דשא מפונר.

את עקבותי לי אחפש, ונע ונד שוב לא אהיה עוד,
אבל, כבר מאחר מדי ללמד חכמה מפי גמלת.
ופה כבר מבתר מיתר הכסף של החסידות
את הרבד השלישי של עולם החולות האלה.

סיב הדשא הזה ועב מעליו בגסיסה מרפרף עוד,
הוא הבעיר, אות אחר אות את כל האותיות.
ומעל פני האותיות מלמול חם ונשמר:
סיב הדשא מפונר.

בולעת גם את מלותי הדיונה הזאת המתפרצת
ורק השד המדברי עוד פורט על המיתר, בעצם.
הפטה-מורגנה של ארמונות בחולות פתע נעלמת,
עוד רגע של רעד - ובלבי זמרת המיתר נאלמת.